

Pustá pláň II

Emi

Stu - de - ný ví - tr se pro - há - ní no - cí tma - vou, na ska - lách vy - hrá - vá

D G D

pís - nič - ku svo - ji sta - rou, po - dél hor u - há - ní ku - pře - du dál, přes vr - chy, kde dlou - ho

Emi

Me - du - seld stál. *Ref:* Ro - han, ó Ro - han, Ro - han, ó Ro - han,

Hmi C D Emi

ztra - ce - ná ze - mě, pus - tá pláň.

Studený vítr se prohání nocí tmavou,
na skalách vyhrává písničku svoji starou,
podél hor uhání kupředu dál,
přes vrchy, kde dlouho Meduseld stál.

Jen tráva zažloutlá stojí tu zpříma,
vzpomínka na jaro v srdci jí dřímá.
Na stáda koní, kteří rychleji než čas běží,
mocnými kroky svými rohanské míle měří.

Ref: Rohan, ó Rohan, Rohan, ó Rohan,
ztracená země, pustá pláň.

Kde jenom zůstaly ty zelené dlouhé pláně,
jen země potichu vzpomíná ráda na ně.
Kam vítr odvál svobodná koňská stáda —
v dusotu kopyt chvěla by se zase tak ráda.

Pod svahy Bílých hor, kde řeka Sněžná pění,
stávala Zlatá síň, dnes ani jí tu není.
Není tu nikdo, kdo by pročesal koňské hřívy,
rohanská země dávno ztratila svoje síly.

Ref: Rohan, ó Rohan, Rohan, ó Rohan,
ztracená země, pustá pláň.

N.L./PB